

Naujausios knygos
JUODVILKIO DVARAS
autorės kūrinys

Indrė Vakarė

Geriausias draugas

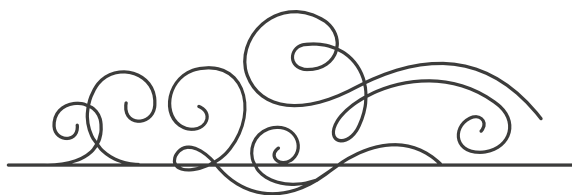

Indrė Vakarė

Geriausias draugas

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Daniele

– Atsiliepk, prašau... Nagi, atsiliepk... – meldžiau telefono, kuriame skambėjo pratisi signalai. Vilius tikriausiai jau kietai miegojo, juk buvo pusė dviejų nakties. Bet dabar man būtinai reikėjo jo pagalbos.

– Klausau... Daniele... – po visos amžinybės pasigirdo jo mieguistas balsas. Toks prikimęs, šiurkštus ir pasiuntęs šiurpulus visu mano kūnu. Balsas vyro, kurį nedvejodama vadinau geriausiu savo draugu.

– Atleisk, kad skambinu tokiu metu, – skubėdama išbėriau į telefoną niekam neįdomų atsiprašymą, – bet visas mano butas užlietas. Pas kaimynus viršuje įvyko nelaimė, kilo gaisras, o gaisrininkų pilamas vanduo paskandino ir mano butą. Aš tik dabar grįžau ir nežinau, ką daryti.

– Atvažiuosi pati ar man tave paimti? – paklausė jis. Lengviau atsikvėpia, kad nepradėjo aiškintis, kas, kaip ir kodėl. Žinojau, kad juo galiu pasikliauti.

– Pasigausiu taksi. Atvažiuosiu pati, – patikinau.
– Kur tavo automobilis? – tuoj susirūpino Vilius.
– Mieste... Ilgai tektų pasakoti ir tau bus visai nežinoma.

– Atvažiuosiu tavęs, – tarsi kirviu nukirto jis.
– Nereikia, Viliau, jau gana to, kad tave pažadinau ir vidury nakties įsiprašiau į svečius, – puoliau išsisukinėti.

– Kraukis daiktus, tuoj būsiu, – pasakė jis gerokai pažvalėjusiu balsu ir nutraukė pokalbį.

Atsidusau. Nenorėjau prašyti pagalbos, bet taip saldu buvo jausti, kad jis pasirūpins manimi. Nors tai buvo blogai. Netgi labai blogai. Puikiai žinojau, kad mano jausmai Viliui nuves tik prie sudaužytos širdies.

Įsikišusi telefoną į palto kišenę apsižvalgiau. Rinktis daiktų nenorėjau, pro lubas sunkėsi vanduo, visame bute tarsi lijo. Atsidususi atsirėmiau į durų staktą ir ėmiau laukti Viliaus.

Mes buvome draugai jau daugiau nei penkiolika metų. Net negaliu pasakyti, kada tiksliai su juo susipažinau, tiesiog mūsų bendravimas kažkuriuo metu tapo įprastas ir mano labai laukiamas. Kažkada mokėmės toje pačioje klasėje ir, kadangi gyvenome netoli vienas kito, kartu eidavom į mokyklą ir iš jos.

Pradžioje man nepatiko jo akiniai. Tokie gremėzdiški buvo ir jam, rodėsi, visai netiko. Tačiau laikui bėgant negalėjau jo įsivaizduoti be jų. Ir kasdien jis man atrodydavo vis gražesnis. Palengva iš lieso pauglio virto aukštu vyru puikiai ištreniruotu kūnu, o jo kadaise trumpi plaukai dabar bangavo tamsiomis garbanomis, kurias jis retai stengdavosi suvaldyti.

Nors turėjau draugę Eveliną, tačiau Vilių drąsiai galėjau vadinti sielos draugu. Mes suprasdavom vienas kitą be žodžių, galėdavom kalbėtis, atrodė, apie viską. Su juo man buvo linksma kaip su niekuo kitu. Jam galėjau paskambinti bet kuriuo metu ir niekada neišgirsdavau jo balse pykčio, nekantrumo ar irzlumo, jei paskambindavau netinkamu laiku. O tikrai yra buvę, kad sutrukdydavau jį verslo pokalbio įkarštyje ar vidury aistra kunkuliuojančio pasimatymo – jis visada atsiliepdavo ir sakydavo, kad ne, aš tikrai jam netrukdu. Nors žinodavau, tiesiog jausdavau arba fone girdėdavau, kad yra priešingai.

Vilius. Jis buvo ir mano didžiausia laimė, ir kartu pragaištingai liūdna lemtis. Bent jau taip dažniausiai atrodydavo.

– Susirinkai viską? – iš prisiminimų pažadino Viliaus balsas. Net krūptelėjau. Koks keistas jausmas,

kai mintyse vaizduojiesi žmogų ir jis staiga priešais akis pasirodo gyvas ir tikras.

– Ne, visur varva vanduo. Grįšiu rytoj, kai bus pradžiūvę, ir pasiimsiu drabužius, svarbiausius daiktus. Manau, remontuoti bus galima tik visiškai išdžiūvus perdangai... Gerai, kad butą buvau apdraudusi.

– Atrodai keistai. Gerai jautiesi? – paklausė jis nekreipdamas dėmesio į mano kalbas, kurios ir man pačiai atrodė tik tušti plepalai. Tačiau apie tai, kas mane kamavo labiausiai, negalėjau su juo kalbėtis. Mane grėžė susirūpinęs jo žvilgsnis. Visada toks atidžiai tiriantis, tarsi matantis kiaurai. Aplink jo lūpas susimetė gilesnės raukšlės, lūpos susičiaupė, o tamsūs antakiai virto vientisa linija, tarsi jis būtų kažką supratęs, tačiau kartu žinotų, jog nieku gyvu apie tai nekalbėsiu ir nėra prasmės nė bandyti pradėti pokalbį.

– Na, tikrai negalėčiau pasakyti, kad viskas gerai, nes grįžusi vidury nakties viską radau va šitaip... – patraukusi pečiais nuleidau akis. Bijojau, kad jis taip įdėmiai žiūrėdamas perskaitys jose daugiau, nei aš norėjau jam parodyti ar pasakyti. Apėmė keistas jausmas – kad jis supranta. Bet kartu suvokia, kad žodžiais mane tik nubaidys, nuvys į mano tamsiausias

sielos kertės ir kitą kartą mane išvilioni bus daug sunkiau.

Jis nieko neatsakė, tarsi nebūtų patikėjęs, kad tai viskas, kas man nutiko, tačiau aš lengviau atsikvėpiaiu, kad jis daugiau neklausinėja.

– Tai važiuojam? Kur raktai? – paklausė jis nekantariai.

Padaviau jam raktus, ir jis mikliai užrakino šviečiai rusvas šarvuotas duris. Paspaudęs lifto mygtuką, lengvai prisilietė prie manęs kviesdamas eiti pirmyn. O, kaip jis mane veikdavo... Tikėjausi, kad jis apie tai nieko nenutuokia, nes jo prisilietimai darydavo keičiausius dalykus su mano kūnu. Jam tai tikriausiai atrodė niekis, o aš tiesiog užsidegdavau.

Tačiau lifte mane apniko mintys apie ankstesnius šio vakaro įvykius, nevalingai pradėjo drebėti rankos.

– Tu gerai jautiesi? – vėl to paties paklausė Vilius. – Atrodai išblyškusi.

– Gerai. Tu jau klausei, o aš, jei gerai pamenu, atsakiau, – suirzau. Nenorėjau galvoti ir tuo labiau pasakoti nei apie Rytį, nei apie Augustą. Įsivėliau į tokią velniavą!

– Aš nepratęs tave tokią matyti.

– Kokią? Pastaruoju metu mes iš viso mažai matėmės, gal tiesiog neprisimeni, kokia aš iš tikrųjų esu, ir maišai mane su kitomis, – drebančias rankas paslėpiau palto kišenėse ir pasukusi galvą pažiūrėjau į lifte pakabinatą veidrodį. Mano veido oda buvo balta, lyg permatoma. Nepadažytos lūpos atrodė taip, tarsi jų iš viso neturėčiau, o juodu pieštuku apvestos akys rodėsi didesnės nei įprastai. Ir dar liūdnesnės.

Veidrodyje mane įdėmiai stebėjo Vilius. Net vidury nakties pakeltas iš lovos jis atrodė žaviai. Tamsūs plaukai šelmiškai susivėlę, ant nosies akiniai, kuriuos pati padėjau jam išsirinkti. Jie buvo prabangūs ir kartu kuklūs, jam taip tiko, kad norėjau apie tai pasakyti garsiai. Tačiau apsigalvojau. Mes buvome tik draugai. Ir taip dažnai komentuodavau jo išvaizdą. Bijojau, kad jis nepamanytų, kad juo žaviuosi per daug ar bandau jį vilioti. Nežinau, ar kartais taip nesiелgdavau, bet bent jau sau visuomet teigdavau, kad sąmoningai to nedarau. Dažniausiai.

Jis vilkėjo tamsų palatą. Prasegtą, tikriausiai užsimetė jį skubėdamas iš namų. Po juo matėsi juodi sportiniai marškinėliai, kurie laisvai krito ant išblukusių mėlynų džinsų. Nuleidau žvilgsnį į jo šviesiai rudus, dar blizgius naujus batus.

Toks tobulas. Toks jaudinantis, nepasiekiamas ir taip stipriai trokšamas. Kiekvieną jo prisilietimą, šypseną ar šelmišką pakštelėjimą į skruostą buvau giliai ir tvirtai užfiksavusi savo galvoje – kiekvieną tamsią akimirką prisimindavau visus tuos kartus ir mane aplankydamo protą atimančios malonumo bangos. Norėjau daugiau. Beprotiškai troškau. Bet vienas klaidingas žingsnis galėjo sunaikinti ilgus metus puoselėtą draugystę. Ir atimti žmogų, kuris man simboli-zavo absoliutų stabilumą.

Išėjusi iš pastato tuoj pamačiau prie šaligatvio stovintį Viliaus automobilį. Naujutėlaitis juodas „Porsche“ traukdavo žvilgsnius, ypač merginų. Girdėjau Akvilę giriantis, kad jos sužadėtinis vairuoja TOKĮ automobilį. Jai tai buvo svarbu. Aš nepraleisdavau progos Vilių patraukti per dantį dėl tokios akis badančios prabangos.

– Sustojai draudžiamoje vietoje. Ar manai, kad, jei jau vairuoji „Porsche“, gali automobilį statyti bet kur? – pirmą kartą per visą vakarą išspaudžiau šypseną.

– Reikalas buvo skubus ir svarbus.

– O, Viliau, kaip malonu girdėti, kad aš tau tokia

svarbi, – nusijuokiau. Norėjau būti jam svarbi. Bet jis turėjo sužadėtinę – Akvilę. Tuo viskas ir pasakytą.

– Daniele, baik šaipytis ir sėsk į vidų, – jis manęs laukė atidaręs keleivio dureles. Galantiškas kaip visada. Tačiau jis taip elgėsi su visomis moterimis. Aš nebuvau ypatinga.

Jam užvedus variklį, automobilis suriaumojo ir truktelėjo pirmyn. Vilius vairavo užtikrintai, važiuodavo, jei tik nebūdavo greitį ribojančių ženklų, greitai.

– Ak, nepagalvojau paklausti... – staiga mano viduje tarsi kas susigniaužė. Faktas, kurio nenorėjo priimti mano naivios smegenys, smogė netikėtai ir skaudžiai, – tikriausiai su tavimi gyvena Akvilė. Ji neapsidžiaugs mane pamačiusi.

– Ne, Daniele, aš vis dar gyvenu vienas, – atsiduso jis. Įdėmiai žiūrėjo į kelią. Džiaugiausi, kad nematė, kaip atsipalaidavo mano veidas ir lūpas papuošė nežymiai šypsena. Šypsena išdavikė.

– Bet jūs juk susižadėjote?

– Formaliai ne. Ji taip visiems sako, bet žiedo ant piršto aš jai neužmoviau, – Viliaus balse girdėjau susierzinimą, tik nesupratau kodėl.